

αυτούς ανθρώπους που ή τίγρις έφτασε ως τα σπίτια τους, και σήμασε τα κοπάδια τους κι' αυτούς τους ίδιους και οι ειδικός ή τίγρις που τον έξέσχιος είχε προξενήσει τρομερές καταστροφές. Έτόνιζε αυτό με τόση επιμονή, όπως τον έρώτησε τι με διάταξε να κάνω και μου άποκρίθηκε αυτολεξεί: «Έδικήσου με!»

Γι' αυτό το λόγο, κύριε, παρ' όλο που είμαι γεμάτος πληγές και σε μια ηλικία που οκέπτεται κανείς το περιμάζωμα και όχι της περιπέτειας, έζητησα να τοποθετηθώ στη στρατιά των Ίνδιων και γι' αυτό, μόλις έπληρα την πρώτη μου άδεια έπωφελήθηκα για να διοργανώσω αυτό το κνηγι. Μην εκπλήτσεσθε λοιπόν γιατί είμαι τόσο καλά πληροφορημένος για της λεπτομερείς του: ή πληροφορίες μου έρχονται από ένα κόσμο, όπου δεν μπορούν ούτε να κοροϊδέσουν, ούτε και να πουν ψέματα..

Έδώ ο ταγματάρχης έπαψε να μιλάη έμπαίναμε πια στο δάσος.

Δέν είχε σκοτεινιάσει ακόμα, άλλ' άπ' τή στιγμή που μπήκαμε στα πρώτα δέντρα, μου φάνηκε πως νύχτωσε. Μόλις έπροχωρήσαμε λίγο, τα δέντρα μας έφραξαν το δρόμο. Με μεγάλους κόπους άνοξαίμα ένα δρόμο και βροθήκαμε σε μια άδεντη τοποθεσία.

— Άλλ' έδώ, είπτε με σιγαλή φωνή ο οδηγός μας, έδώ πρέπει να την περιμένουμε ... Σ' αυτό το μέρος έφαγε κάποιον... και θα ξανάρθη.

Και συγχρόνως μας έδειξε στο χώμα κόκκαλα κολλημένα ακόμα με κομμάτια από σάρκες. Ύστερ' από αυτό, πήρε μια γίδα που είχαμ μαζί μας, την έδεσε και την άφησε εκεί.

Δέν μπορεί να παραβληθί με τίποτα ή άναμονή του έρχομου της τίγριος. Όσο βέβαιος και να είνε κανείς γιά το θάρος του και για την άκρίβεια της βολής του, βρίζεται σ' ένα τόσο όξυ σημείο συγκινήσεως, ώστε δεν μπορεί να συλλογισθί τίποτ' άλλο εκτός από την έξαφνη εμφάνισι του πυρρού κορμιού του θηρίου και από της φλόγες των δυο του ματιών που τρυπούν τα σκοτάδια. Ως τόσο και το δάσος δε ζή πραγματικά, παρα ή νύχτα. Την ήμέρα τα θηρία άναπαύονται, κοιμούνται μέσα σε λόχμες άδ' άπεραστές, άφίνοντας το δάσος στα ήμερα ζώα.

Αυτά συλλογίζομουν, όταν ο ταγματάρχης με άγγιξε στον ώμο και μου είπτε:

— Ύστερα από μια ώρα ή τίγρις θα είνε έδώ. Κύττα τη γίδα που τραβεί τα σχοινιά της.

— Ταγματάρχα, του ψιθύρισα στο αυτί, μη μιλάτε τόσο δυνατά. Οι έλάγιστοι θόρυβοι που δεν προέρχονται από το δάσος ξυπνούν τους κατοίκους του κι' ή τίγρις είνε πολύ ύπουλη ...

Ο ταγματάρχης άρχισε να γελάη:

— Τίποτε δεν μπορεί ν' άλλάξη την πορεία των πραγμάτων. Έχουμε έδώ ραντεβού κι' ή τίγρις πρέπει να είνε άκρίβης. Θα μπορούσα μάλιστα να σας πω, πότε θ' άκούσαμε τα βήματα της και πότε άκρίβης θα την κτυπήσω: ο άδελφός μου μου τα είπτε όλ' αυτά άπόψε.

Έκσινη τη στιγμή όλα έσώπασαν και το δάσος φάνηκε σά να πρόσμενε κάποιο τεράστιο γεγονός. Ο ταγματάρχης μου έπιασε το χέρι και τον άκουσα να μουρμουρίζει:

— Νά την!

Στην άλήθεια, δεν άκουγα κανέναν ήχο, ούτε και ο οδηγός, που ήταν δίπλα μας, δε φαινόταν νακούγε τίποτα. Ο ταγματάρχης έφερε το τουφέκι του κάτ' άπ' τη μασχάλη του και είπτε:

— Δεν έχω να κάνω τίποτ' άλλο όταν ή τίγρις θα είν' έδώ, παρά να ύπακούσω στον άδελφό μου, που θα με είδοποίηση και το δάχτυλό του θα οδηγήση το δικό μου στη σκανδάλη.

Μι' άνατριχίλα έπέρασε το δάσος ή γίδα έρριξε δυο άπελπισμένες κραυγές, αναρθώθηκε στα πσιανά της πόδια κι' έπειτα πετά τα πόδια της. Σχεδόν άμέσως, δυο λάμψεις φάνηκαν εκατό βήματα μακριά μας.

— Είνε κατάλληλη ή στιγμή, ταγματάρχα, συμβούλεψα το σύντροφό μου.

— Όχι, μου άποκρίθηκε.

Γιά μια στιγμή που μου φάνηκε αίθνας δλόκληρος, ή λάμψεις έμειναν άσάλευτες. Ύψωσα την μαραμπίνα μου, ο ταγματάρχης την έκατέβασε.

Έπερίμανα ακόμα. Το θηριο που μας φυσούσε με την πνοή του, έδισταζε: να μας προσβάλη ή να φύγη.

Κοντά μου, πεσμένος στα χόρτα ο οδηγός, έτρεψε σύσσωμος. Άκούγα το τρίξιμο των δοντιών του.

— Μά, τραβήχτε λοιπόν, παρακάλεσα για τρίτη φορά.

— Όχι, είπτε ο ταγματάρχης όταν είν' ή κατάλληλη στιγμή, ο άδελφός μου θα μου το πη.

Δέν είχε τελειώσει ακόμα την τελευταία του, λέει όταν, σά να ύπάκουσε σε μια έπιτακτική διαταγή, σηκωσε το τουφέκι του κι' ετράβηξε. Ο κότος της έκπυροσκοπήσεως χάθηκε, χάθηκε μέσα σ' ένα τρομερό νουθόρμα.

— Ούρρα! φώναξαν οι Ίνδοι.

Ο ταγματάρχης χαμήλωσε το όπλο του κι' έκανε ένα βήμα.

- Προσέχετε! του φώναζε.
- Σήκωσε τους ώμους και μου άπάντησε:
- Γιατί; είνε ψόφια πια' έλάτε...

Πλησιάσαμε το θηριο. Ήταν μια τίγρις τεραστίων διαστάσεων, Ένα ματωμένο σάλιο έτρεχε άπ το τρομερό στόμα της και το σόμα σάλευε ακόμα από τους τελευταίους σπασμούς. Ο ταγματάρχης έσκυψε. Είδαμε την τρύπα που είχε κάνει ή σφαίρα, ακρίβως κάτ' άπ' τα μάτια. Ο ταγματάρχης δεν ένδιεφεροτο γι' αυτό. Άξαφνα, έβγαλε μια κραυγή χιούας:

— Αυτή είνε! Ναι, αυτή είνε! Αυτή! ...

Το δάχτυλό του, χωμένο στα νεφρά της, έδειχνε μια μακριά ούλη που έχαρακνε το δέρμα.

— Αυτό είνε το χτύπημα του άδελφού μου, είπτε.

— Μην είνε, παρατήρησα εγώ, το σημάδι καμιάς πληγής; άλλης, από άλλη με κανένα άλλο θηριο ή από καμμία παγίδα;

— Ο ταγματάρχης σηκωσε τους ώμους, μ' εκύτταξε με όλο και διάταξε: Στ' άλογα!

Ξανάβρα κάποια έλευθερία πνεύματος, όταν έβγήκαμε από τη ζούγκλα. Ο ταγματάρχης δε μιλούσε, μόνο, κάθε τόσο, ένα χαμόγελο άνθιζε στα χείλη του. Μια στιγμή, ή έπιλοίασε και μου είπτε:

— Σ' όλη αυτήτην ιστορία, ή βοήθεια του άδελφού μου δεν μου έλεψεν ούτε στιγμή. Θα προσθέσω—δυστυχώς μονάχα εγώ μπορούσα ν' αντίληφθώ αυτή τη λεπτομέρεια—οι ο άδελφός μου με διάταξε να τραβήξω, φωνάζοντάς με δυο φορές με τ' όνομά μου, τη στιγμή που αυτός έκρινε κατάλληλη... Δε σας εκπλήττει αυτό;

— Όχι, όχι, ψιθύρισα, κυριολεκτικώς ξετρελλαμένος κι' εγώ αυτή τη φορά, γιατί, ακρίβως τη στιγμή που ετράβηξε ο ταγματάρχης, άκουσα μια φωνή να λέη: Ντούγκλας! Ντούγκλας!

Δέν μπορούσα να παραδεχθώ ότι είχαμε πάθει κι' οι δυο συγχρόνως παρακρουσι. Όσο κι' έλίμωνα ν' άρνήται κανείς την ύπαρξή του ύπερφυσικού, ύπαρχουν περιπτώσεις όπου και τα πειδ ίσορροπημένα κεφάλια αισθανονται το μυστήριο.

Ο ταγματάρχης έπρόσεξε την ταραχή μου και μου είπτε:

— Θα πιστεύετε κι' εσείς, θα πιστεύετε!

Γυρίσαμε στο στρατόπεδο' μια βδομάδα άργότερα ο ταγματάρχης έπέστρεψε στην Ευρώπη. Δέν τον είδα πια ποτε. Κι' ούτε ποτε άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτόν. MAURICE LEVEL

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η μυίγα κινεί τα φτερά της τριάντα φορές το δευτερόλεπτο ή 108,000 φορές την ώρα.

Επιστημονικά έρευναι άποδεικνύουν ότι ο καφές επιβραδύνει την χώνευσι.

Επί του Χιτωνίου, είδους μαλακίου, έμετρήθησαν 11, 000 όφθαλμοί.

Σε πολλούς αερόλιθους που έπεσαν από τον ουρανό εύρέθησαν διαμάντια.

Η καμήλα μπορεί να περπατάη εκατό μίλλια την ήμερα.

Η πρώτη διαίρεσι της ώρας σ' έξήντα λεπτά έγινε στη Βαβυλώνα.

Τα νύχια άμα μεγαλώνουν γρήγορα, προδίδουν όργανισμό ύγιη.

Τόν έρωτα οι ζωογάφοι τον παριστάνουν πάντοτε παιδί. Ο λόγος είνε ότι ο έρωας πεθαίνει πάντοτε μόλις γεννάται.

Πρό πολλών ετών έν Σκωτία ή θανατική ποινή εγένετο διά πνιγμού.

Απόφθεγμα νεκροθάπτου.
— Πόσο θλιβερό είνε σήμερα το νεκροταφείο! Δέν έφρασαν κανένα πεθαμένο! ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΝΕΦΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Άπόσταγμα γλυκάνισου 4 γραμμ., γαρύφαλο 3 γραμμ., κανέλλα 2 γραμμ., φύλλα μέντης (μέντας) 4 γραμμ., πρινοκόκι 2 γραμμ., βάμμα γκαγιακ (gaiac) 8 γραμμ., μάρινα. Όλα αυτά ρίχνονται σε μια λίτρα οινόπνευμα μαζί μ' ένα ποτήρι νερό και μένουν κλεισμένα στη μπουτίλια 8 ήμερες. Κάθε βράδυ πρέπει ν' άνακινηται ή μπουτίλια και κατόπι γίνεται το φιλεράρισμα με λεπτό διαφανές χαρτί (papier Joseph) σ' ένα ποτήρι. Άρχούν γιά τη χρήςσι μερικώς σταγόνας σ' ένα τέταρτο του ποτηριού θερμό νερό. Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

